

Jenei Gyula

Hálapénz, hardverhiba

nem tanulok meg borralalót adni. étteremben is mindig vagy majdnem mindig a feleségem fizet. ha mégis én, akkor zavarban vagyok. talán nem is lehet ezt megtanulni. születni kell rá. adni és elfogadni nehéz nekem. hálapénzt sem adok. ha mégis próbálok, nem sikerül. mikor a feleségem kérésére megkísérlek kézbesíteni egy borítékot a fiatal szülésznőnek, az kedvesen, mosolyogva hárit, én meg szégyellem magam, miközben azt sem tudom, melyikünknek kellene röstelkednie. apám bezzeg tud adni parazsolvenciát! orvosnak, nővérnek. apám hisz majd a pénzben, tudja, hogyan működik a világ. a versírásról is leszokik. egyébként nem csak borítékot csúsztat fehér köpenyek ásító zsebeibe. ajándékokat is ad. gyerekkoromban például kosár tojást. falusit, szépet, sárgát, mert a doktorék nem tartanak baromfit, s hogy ne azokat a sápadt boltiakat kelljen enniük. a tojásokat is szégyellni fogom. apám helyett. később, amikor már mi nevelünk gyereket, lesz egy orvos ismerős, aki ugyanabba a bölcsődébe vagy óvodába hordja az övét, s délutánonként együtt játszótéreztetjük a kicsiket. aki hamarabb végez a dolgozóban, kiszabadítja a másikat is, aztán homokozó, hinta, csúszda, homokozó, ne bánts, add vissza, szomjas vagy, pisilni kell, homokozó, vödör, lapát, hinta, menjünk, maradjunk még, ne sírj. ismerősünk egy közeli kisváros kórházában kap munkát, s a játszótérre gyakran nehéz szatyrokkal érkezik. bonbon, csomag kávé, házi lekvár, illatgyertya, tea, rúd szalámi, csomag kávé, pezsgő, üveg méz, tábla csokoládé, csokor virág, csomag kávé. és igen, tojás is, meg kóstoló, hurka, kolbász, töpörtyű, csomag kávé. néha nekünk is továbbad ezt-azt. egyszer talán disznótorost is kínál. évek múlva nem emlékszem, hogy a feleségem elfogadja-e, ám ha el, én biztosan nem eszek belőle. apám is adhatna az orvosnak hurkát, kolbászt, mert vágunk, de soha nem teszi. ő sem fogad el a szomszédoktól kóstolót. ha mégis, nem eszik belőle, inkább a kutyáknak adja. apám bizalmatlan, tudja, miként működik a világ. mintha kételkedne benne, hogy mások is megfelelő

odafigyeléssel készítik az ételeket. én is gyanakvó leszek, óvatos. hiszen kiktől is származhatnak a köszönet vagy a kiszolgáltatottság tárgyiasult gesztusai? akár fertőzésekkel vagy lelki nyavalyákkal kínlódó szerencsétlenektől, akik véletlenül vagy akár gonoszul megbetegíthetik azt, akit megajándékoznak. milyen lehet voltaképpen ismeretlenektől kapott házi készítésű süteményt, disznótorost fogyasztani? eljátszok az érzéssel, s megírom életem legjobb tárcáját arról, hogy orvos ismerősünk házastársa kinyitja a hűtőt, és válogat a páciensek hálája között. melyik a túlsózott, túl édes, penészes vagy avas, melyik tartalmaz kevéske hepatitis vírust, csipetnyi szalmonellát, botulotoxint, csótánylábat, egész legyet, hashajtót, üvegszilánkot, tojáshéjat, lakkozott körömdarabkát, szóval elképzelek, tárcát írok, de nem nyomtatom ki, akkor még nem lesz nyomtatónk, flopira se másolom, és másnap elszáll a számítógépem, valami hardverhiba, nem sikerül helyreállítani a fájlt, nem sikerül újraírni a szöveget, a múltat. írom hát azt, ami lesz, lehet.

Faragó Dániel

Körön belül

Tovább az út mostantól úgy vezet,
hogy minden áldott-istenverte nap
sodor Tőled mindegyre távolabb –
s Hozzád egyszersmind egyre közelebb.

A nagyvilág tud így-szabott utat:
a körkörös kör átmérője ez.
Az ívből indulsz és felé mehetsz,
de tőle közben lépted elszakad.

Csak az segít, hogy addig is lehet –
körön belül már semmi sem tilos –
érezni háromszázhatvan fokos,
örökre szóló öleléseidet.